

Ján Adamus

24. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Peter pristúpil k Ježišovi a povedal mu: „Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehrší? Azda sedem ráz?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiat sedem ráz. Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami.

Mt 18, 21–35

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Budme úprimní, ako často dokážeme ospravedlňovať pred ľuďmi svoje správanie. Radi hovoríme, že sme nemali iné východisko ako takto jednať, rozprávať, rozmýšľať... a samozrejme, že jedným z našich najväčších problémov je odpúšťanie. Dokážeme sa však perfektne opekniť, keď povieme: No, ja som síce odpustil, ale nezabudol... Tu potom vyvstávajú otázky: Tak ako je to? Odpustil alebo neodpustil?

Predovšetkým si musíme uvedomiť, že odpustenie a vôbec, zmysel odpustenia, je typické pre Ježiša. Na svete to nebolo, a ani nie je, aby sa vždy a všade počítalo s odpustením. Práve naopak. Na tejto zemi vždy prevládalo prísne právo, že dlhy sa musia splatiť do posledného haliera, za viny sa musí spravodlivo pykať a každý zlý skutok si zasluhuje spravodlivý trest.

Ak nám Ježiš hovorí podobenstvo o kráľovi, ktorý odpustil dlh svojmu sluhovi, nepodáva nám iba zaujímavý príbeh, ale hovorí o spôsobe Božieho kráľovstva. Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý sa zľutoval a odpustil. Odpustenie je skutočne biblický a kresťanský pojem, a ak sa dnes niekde vo svete praktizuje, tak je to práve pod vplyvom kresťanstva.

Odpustenie v Ježišových časoch bolo pre vtedajší svet a jeho zmýšľanie skutočne niečím novým. Bola to dokonca novota aj pre Petra, ktorý prišiel s návrhom odpúšťať až sedemkrát a domnieval sa, že táto jeho spravodlivosť je väčšia ako spravodlivosť zákoníkov a farizejov, za čo od Majstra dúfal aj patričné uznanie a pochvalu. Vychádzal totiž z uznesenia rabinov, že bratovi, ktorý sa prevíni, je možné odpustiť až trikrát. Štvrtýkrát si to už nezaslúži. Peter chce ísť ďalej, preto pridáva dvakrát toľko a ešte jednu možnosť navyiac, čím prichádza k posvätnému počtu sedem, čo pripomína Božiu dokonalosť. Možno si spomenul, že spravodlivý môže klesnúť aj sedemkrát, a predsa raz vstane. Ježiš ho však šokoval, keď opravil aj toto vylepšené ponímanie odpustenia a povedal: Hovorím

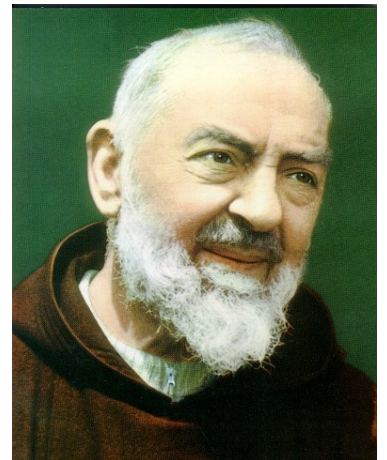
ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiat sedem ráz. To už je veľká násobilka a znamená, že pohotovosť k odpusteniu ma byť otvorená stále, pričom neexistuje žiadna hranica pre odpúšťanie, ak chceme byť jeho opravdivými nasledovníkmi.

Ježiš vychádzal z toho, že pohania neodpúšťali vôbec, Židia, podľa rabínskeho výkladu trikrát, ale jeho učeníci sa nemôžu pýtať, koľkokrát majú odpustiť. Pekne to vysvetlil na dnešnom podobenstve. V ňom nás učí, že všetci sme závislí na Božom odpustení. Ak by sa nám niekedy zdalo, že odpúšťať bratom a sestrám je veľká požiadavka kresťanstva, ale predsa by sa mala stanoviť dajaká hranica, dobre si uvedomme význam dnešného podobenstva. Pán sluhovi odpustil nesmierny dlh 10 tisíc hrivien, čo na dnešné peniaze je asi 1,5 milióna eur a sluha svojmu kolegovi nebol ochotný odpustiť 100 denárov, asi dnešné 3 eurá.

Z podobenstva vyplýva, že Boh odpustil nám, hriešnikom, toľko, že zachránil celú našu existenciu. Inak by sme museli pykať vo večnom žalári. Ak by teda kresťan, Ježišov učeník, nebol ochotný odpúšťať znova a znova, znamenalo by to, že nepochopil význam a cenu Božieho odpustenia, cenu Ježišovej obety, cenu svojej spásy, a preto nemá právo volať na nebeského Otca: Odpusť nám naše viny ako i my odpúšťame...

Raz prišli k pustovníkovi – kňazovi dve ženy. Jedna sa vyznala z ťažkej viny a prosila o rozhrešenie, druhá sa tiež vyznala, ale svoje viny pokladala za nepatrné a myslela si, že ani nemá čo ľutovať. Boží muž prikázal kajúcej žene, aby vyhladala veľký kameň a priniesla mu ho. Druhej zasa prikázal, aby nazbierala do vrečka malé kamienky a priniesla ich. Keď tak urobili, znova im prikázal, aby ich odniesli tam, kde ich našli. Prvej žene sa to ľahko podarilo, ale druhá sa márne snažila nájsť miesta, odkiaľ kamienky priniesla, a tak sa musela vzdať. Pustovník to využil na ich poučenie a povedal: Tak je to aj s našimi previneniami. Väčšie ľahšie môžeme napraviť a odčiniť ako tie malé, o ktorých sa často domnievame, že nepotrebujú odpustenia.

Ak nedokážeme odpúšťať, nie sme kresťanmi a náš život je prázdny. Ak neodpustíme, nebude odpustené ani nám. Pamätajme na to! Zbytočne sa budeme v kostole biť do prs, kolenovať okolo oltára, považovať sa za pápežskejších a biskupskejších od pápeža a biskupa, vyvracať oči k nebu a hovoriť Pánovi ako ho milujeme, ak neodpustíme bližnému. Nezabúdajme pritom na jasné Pánove slová: Keď prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojim bratom; až potom príď a obetuj svoj dar.

Sv. Pio z Pietrelčiny

Večné svetlo, mocná žiara,
deň, čo nikdy nezhasne,
víťaz nad tmou, nad tmou noci
tvoriš svetlo krásne,
rozháňaš noc, ničíš temno,
mysel čistíš úžasne.

Keď sa zjaviš, precitneme,
keď zavoláš, vstávame,
keď nám svietiš, blažení sme,
a keď mizneš, padáme;
tvoj jas zničí vládu smrti,
v tvojom svetle jasáme.

S tebou i smrť premôžeme,
temnú noc a celý svet;
preto nám daj, kráľ náš večný,
ono svetlo jasavé,
ktoré noc už nezatemní,
ale bude piesňou znieť.

Sláva Otcu, sláva Tebe,
sláva Duchu Svätému,
v troch osobách jedinému
Bohu nášmu pravému,
životu a svetlu, láske,
sláva Menu milému. Amen.

Rodičovské skratky

9 Diamanty rutiny

(o prítomnosti a postoji vďačnosti)

Bolo to v dňoch „chrípkovej rutiny“, keď som v dávkovaní sirupov a vitamínov pre našu princeznú nevidela nič príťažlivé. Ona nevidela nič príťažlivé na mojom upozornovaní, že tie soplíky majú ísť von a že ona, naopak, von pár dní nepôjde. Vzájomne nás chrípkové obmedzenia celkom rýchlo otrávil. Čo s tým? Skúsime z toho vybrúsiť diamant.

Nedávno mi pred očami „zasvietila“ metodická príručka istého uznávaného pedagóga z Mnichova s dlhoročnou praxou. Autor v úvode pomenúva vzorce správania, ktoré vybadal u mnohých rodičov. Podmieňovanie. „Keď urobíš toto, môžeš tamto... Keď budeš dobrý, dostaneš autíčko...“ Upozorňuje, že dieťa si tak môže nevedomky vštepovať, že aj láska sa dá kúpiť alebo stotožniť s nejakou vecou, alebo naopak – že bez týchto podmienok láska (od rodičov, kamarátov, Boha) jednoducho nie je, dieťa nemá šancu ju získať.

Súvisí to s vonkajšou a vnútornou motiváciou, ktorú sme trochu „naťukli“ v predchádzajúcej Rodičovskej skratke. No spomínaný pedagóg ide ďalej a opisuje svoje skúsenosti, keď deťom venoval svoj čas a pozornosť úplne samozrejme, bez očakávania protislužby. Viaceré deti boli ohromené, že tento dospelý ich miluje a venuje sa im bez podmienok. A v tomto bode môže nastať zlom, keď dieťa svoju prácu a hru nevyužíva na zavďačenie sa dospelému (či splnenie jeho príkazu), ale na rozvoj svojej osobnosti.

Tá otravná rutina

Jedným zo spôsobov, cez ktoré dieťaťu môžeme preukazovať svoju bezpodmienečnú lásku bez zbytočných slov, sú činnosti „dennej rutiny“. Zvyčajne to, čo by sme tak rýchlo chceli mať za sebou, čo je také všedné, niekedy otravné, no ale „musí“ sa to a zápasíme s tým neraz veľkí i malí... A ide práve o to, ako túto rutinu s dieťaťom a pred dieťaťom vykonávame.

Či svoju rutinu robím preto, lebo musím, alebo s postojom, že môžem a chcem. Môžem vám urobiť raňajky, lebo som zdravá, lebo máme čo jesť, lebo vás - deti naše, máme. Nemusím (naše deti si raňajky, ale aj desiatu robia samy väčšinu dní v týždni), no môžem, smiem, mám to privilégium. V čom sú vaše emócie iné, čo cítite inak, keď sa do činnosti pustíte s tým, že musíte a potom znova do tej istej činnosti s tým, že môžete, smiete? Ako dokážeme byť prítomní v dennej rutine? Čo si pri nej dokážeme uvedomiť, čo v nej spolu s dieťaťom objavíme? Na aký diamant tieto okamihy dokážeme premeniť?

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Zastupovanie:

Počas mojej neprítomnosti ma bude, pre prípad zaopatrovania sv. sviatostami alebo pre vykonanie pohrebných obradov, zastupovať vdp. Ján Behula, farár v Báhoňi. (tel.: 0911 911 806)

Jesenné kántrové dni:

Sú v stredu, v piatok a v sobotu. My budeme sláviť v piatok. Obsah dní: poďakovanie za úrodu.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola. Prosim ďalšiu skupinu čísla domov 203 – 228.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Uskutoční sa v nedeľu 24. septembra po druhej sv. omši. (sv. omša začína o 11:00 hod.)

K prvému sv. prijímaniu, po náležitej príprave, môžu pristúpiť žiaci 3. ročníka ZŠ, prípadne i starší.

Katechéza birmovancov:

V piatok 22. septembra opäť pokračujeme v príprave na sviatosť birmovania.

Sv. omša je o 18:00 hodine a po nej je katechéza.

Sväté omše v 24. týždni cezročného obdobia (A)

18.IX. pondelok

18:00 Nebude

19.IX. utorok

18:00 Nebude

20.IX. streda (Kántry)

18:00 Nebude

21.IX. štvrtok

18:00 Nebude

22.IX. piatok (Kántry)

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 70 rokov života

23.IX. sobota (Kántry)

08:00 Za † Celestína Uváčka, rodičov a starých rodičov

24.IX. 24. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za † Vladimíra a Helenu Matúškových, rodičov a strýka Gusta

Lektor:

11:00 Za farníkov

Lektor:

Liturgický kalendár

18. IX. pondelok sv. Jozef Kupertínsky
19. IX. utorok sv. Januára, biskupa a mučenika Sp
20. IX. streda sv. Ondreja Kima Taegona, kňaza a Pavla Changa Hasanga a spoločníkov, mučeníkov Sp
21. IX. štvrtok sv. Matúša, apoštola a evanjelistu Sviatok
22. IX. piatok sv. Emeráma, biskupa a mučenika Slávnosť
23. IX. sobota sv. Pia z Pietrelciny, kňaza Sp

5 Statoční proroci

Nie všetci králi boli ako Dávid či jeho syn Šalamún. Veď už aj múdry Šalamún začal vo vzťahu k Pánovi poriadne pokrívkať. Rovnako aj my, ak sa máme priveľmi dobre, spoliehame sa zväčša iba na seba. Po týchto slávnych panovníkoch prišlo k rozdeleniu jednotnej krajiny Izraelitov a Biblia hovorí o tom, že v oboch oddelených kráľovstvách vládli väčšinou bezbožných panovníci. A predsa Pán, často aj pri zjavnej nevere a povere či modloslužbe, pripravoval Izrael na nové obdobie. Zatiaľ na kráľovských dvoroch nenápadne pracovali kronikári, ktorí s nostalgiou a zväčša, v porovnaní s prítomnou biedou, idealizujúco prepisovali minulé udalosti. Iní sa zas venovali žalmom či písali poučné príbehy, zbierali materiál na príslovia a múdre výroky. So skorumpovanosťou bezbožných kráľov však upadala v Božom ľude viera i morálka. A tak bola pripravená pôda na to, aby mu Pán poslal novú pomoc vo forme prorokov.

Isteže, žiadne zo spomenutých dejinných období nebolo jednoznačné. No štýl, ktorý im pripisujeme ako dominantný, ho charakterizoval asi najviac. Napríklad už Mojžiš bol považovaný za proroka, ba za najväčšieho proroka Starého zákona. Predsa však v tomto období bola pre záchranu viery v jedného Boha potrebná celá plejáda prorokov. A tak po tichom očakávaní Božích zásahov za Abraháma, ich čítaní a premeditovaní v dobe Mojžiša, premodlenia za čias Dávida a zbožných kráľov, nasleduje obdobie prorockých, dnes by sme povedali kontemplatívnych vízií, v ktorých Pán stále viac hovoril ústami prorokov. Dodnes je podstatou kontemplácie schopnosť čítať hlbšie, čiže vedieť ísť poza a ponad to, čo je zrejme bežným očiam či ušiam. Teda vedieť čítať aj duchovné, transcendentné skutočnosti.

Proroci mali schopnosť vidieť minulosť prostredníctvom kontemplatívnych vídií s nadhľadom Božieho účinkovania v nej a prepájať ju s prítomnosťou smerom do budúcnosti. Takýmto štýlom pôsobili v Izraeli tri silné generácie predexilových, exilových a poexilových prorokov.

Vo vyhnanstve

Predstavte si, že v papučiach vybehnete po čosi z bytu a prievan vám zabuchne dvere. V domácom oblečení; bez kľúčov, bez mobilu, bez susedov... a to sú len jedny dvere! Možno to celé potrvá len desať až dvadsať minút, ale aj tak to nie je nič extra. To je len príklad, aby sme si ľahšie sprítomnili situáciu Izraelitov v Babylone predlých štyridsať, ba takmer päťdesiat rokov: bez majetku, bez vlasti, bez chrámu a často aj bez rodiny. I v tomto zúboženom stave k nim Pán posielal prorokov, napríklad aj Izaiáša, ktorí im pripomínali, ako to bolo, keď ich dávní otcovia žili v Egypte. Ako tam dreli, koľko trpeli, biedili a ako to Pán všetko videl, ako mu prišlo ľúto svojho ľudu a ako ho zázračným spôsobom vyslobodil. Niektorí z Izaiášových poslucháčov sa možno tvárili, že sa ich to netýka. Iní sa roztlúžene nechávali vo svojom otrockom živote v cudzine dávnymi spomienkami iba rozptýliť. No ne jeden z nich si uvedomil, že aj on sa teraz cíti ako vtedy jeho dávní otcovia a matky v egyptskom područí. A Izaiáš pokračoval v zmysle: „Áno, cítite sa zle, ale už sa pre vás rodí čosi nové, nevšimli ste si? Pán vám chystá východisko, vyslobodenie, radosť!”

„Nemyslite na to, čo bolo, nesnite o veciach dávnych.

Hľa, ja tvorím čosi nové, teraz to kľúči, nebadáte?” (Iz 43, 18 - 19).

A tak si Izraeliti postupne uvedomovali: „Koľko exilov a koľko návratov, najmä tých osobných, naši otcovia a matky už zažili! A čo my? Nebudeme predsa čakať na vyslobodenie so založenými rukami.” Aj keď im veľmi chýbal jeruzalemský chrám, opätovne začali prepisovať

dejiny Izraela od stvorenia až po smrť Mojžiša, aby sa všetko uchovalo pre budúce generácie. Času na písanie bolo dost. Nielenže všetko nanovo spisovali, ale aj opätovne premeditovali: „Ktovie, dokedy budeme v Babylone - nech sa nič z toho, čo sme od Pána prijali, ani to, kto sme, nestrať!” A keďže sa cítili tak, akoby aj oni sami boli v Egypte, stále pozornejšie skúmali Písma kedy, ako a či vôbec budú z neho vyvedení mocnou Pánovou rukou.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

VZŤAHY NÁS MÔŽU UBIŤ

Medzi mladými sa často stretávame s konštatovaním i určitou bezbranosťou, keď počujeme otázku: Čo mám robiť, keď do kostola nechodí môj otec ani brat?

Táto otázka je komplikovaná a neviem na ňu jednoznačne odpovedať. Nepoznám totiž okolnosti, či niekedy do kostola chodili a potom prestali chodiť. Nevieť ani, čo sa udialo v ich dôvere a vo vzťahu s Bohom. Ľudia často riešia, prečo iní nechodia do kostola. Chodiť do kostola znamená, vytvárať vzťah s Bohom. V chráme vstupujem do vzťahu. Stáva sa ale, že hoci ľudia prídu do kostola, Boha nestretnú. Nepozdvihnú svoje srdce a odídu preč. Prežijú neúplné investované hodiny na svätej omši a neprijmú duchové ovocie, ktoré do nich mohlo prísť. Skúsme sa spýtať sami seba, či v kostole stretávame Boha. Boli sme tam s ním? Hovorilo naše vnútro modlitby Bohu? Alebo sme vyslovovali len našu naučenú ale prázdnu repliku?

Čo môže ľudí odradiť od toho, aby chodili do kostola?

Veľakrát sme to my sami, veriaci. Zo svojej skúsenosti viem, že ľudia prestanú chodiť do kostola aj kvôli nám, kňazom. Keď niečo povieme, alebo sa možno len zatvárame a keď niekedy neurobíme to, čo od nás ľudia čakajú. Možnože sa cez naše slová a gestá niekoho dotkeme tak, že mu spôsobíme vnútorné zranenie. Dotyčný si potom povie, že do kostola už nepríde, alebo začne chodiť vtedy, keď vymenia kňaza. Odradiť však môžu aj vzťahy, ktoré máme vo svojich rodinách alebo farnostiach. Keď ako spoločenstvo nemáme otvorené srdce pre ľudí, ktorí sú hľadajúci, alebo ktorí len z času na čas prídu. Zvykneme sa na nich pozeráť ako na cudzí element v našom priestore kostola a pritom z nás vyžaruje egocentrizmus a sebeckosť. Či sa potom necítia dobre, necítia prijatie a preto sa stáva, že opäť to prídu vyskúšať až po nejakom čase. Ak v našom spoločenstve nie je atmosféra otvorenosti, prijatia, lásky, vládnosti a pomoci pre tých ktorí to potrebujú, niečo robíme nesprávne. Potrebujeme sa pýtať, prečo ľudia prestávajú chodiť do kostola? Prečo nechcú hľadať to, čo máme my?

To sú väčšinou tie vonkajšie faktory, čo však my sami?

Odpoveď, samozrejme, môžeme hľadať i v nás, pretože sa stáva, že niekedy sme zlým obrazom Ježiša Krista. Náš tlak, ktorý vyvíjame v neláske a v tom, že iba my potrebujeme mať pravdu a musí byť po našom, spôsobuje, akoby sme hádzali kamene do ľudí, ktorí sa potrebujú zorientovať, ktorí sú možno v hriechu a hľadajú východisko zo svojej situácie. My prideme a ešte im naložíme a priťažíme. Sami máme mnoho pádov vo svojom živote, vieme, že nie sme svätí, že máme svoje hriechy, no napriek tomu hádzeme do iných kamene. Ak sa takto správame my, čo máme reprezentovať lásku, iní sa pri nás nemôžu cítiť dobre. Potom naozaj nebudeme prekvapení, že ľudia nechcú chodiť medzi nás a nechcú ani patriť ku kresťanstvu. Dôvodov, prečo nechodia do kostola, je teda oveľa viac.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Majetok

Istý roľník mal biedne poličko, z ktorého zozbieral chabú úrodu. Dennodenne mu manželka a deti vyčítali, že je toho málo.

Raz sa nečakane na neho usmialo šťastie. Kým zamyslený drel na svojom poličku, zbadal na ceste splašeného koňa. Koč, v ktorom sedel boháč, sa takmer prevrátil. Roľník priskočil a koňa odvážne zastavil.

Boháč sa chcel mužovi odvdáčiť, nuž mu prisľúbil: „Darujem ti toľko pôdy, koľko stihneš prejsť od východu slnka po západ. Jedinou podmienkou je, že pri západe slnka musíš byť presne na tom istom mieste, z ktorého ráno vyjdeš.“

Roľník bol nadšený: „Dost' bolo dní plných námahy a biedy! Budem mať veľa zeme a budem bohatý!“

Na druhý deň ráno vyšiel na zelený vršok a označil miesto, z ktorého vyrazil. Veselo si pomaličky kráčal a nikam sa neponáhľal.

„Tu si vybudujem statok... Tam je vynikajúce miesto na maštaľ... Na tejto peknej rovinke budem pestovať obilie a tam dolu zasadím zeleninu a zemiaky...“

Potom si však uvedomil, že má len jedinú príležitosť a rozbehol sa. Slnko šlo rýchlo svojou cestou po oblohe. Čím viac zeme obdiele, tým bude bohatší.

Už nevládal, ale ešte zbadal jazierko, zelenú lúku, hustý les. Slnko sa skláňalo nad obzorom. Muž ešte väčšmi zrýchlil krok.

Spotený, zadýchaný a na konci so silami dosiahol svoj cieľ. Vyčerpaný klesol na zem. Pre prílišnú námahu jeho -srdce prestalo biť v tej istej chvíli, ako zapadlo slnko.

Teraz má toľko pôdy, koľko potrebuje - malý kúsok zeme, v ktorej je pochovaný.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Zamyslenia

PODOBENSTVO O NEMILOSRDNOM SLUHOVI Mt 18,23-35)

A tak si ho Pán predvolal a povedal mu: „Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolumužom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ (Mt 18,32-33)

Jedného dňa zistil istý kráľ, že kráľovská pokladnica ziva prázdnotou. Rozhodol sa teda vyžiadať si účty od svojich služobníkov. V knihe dlžobných úpisov „ulovil poriadnu rybu“, jeden z nich dlhoval 60 miliónov korún. (Pre lepšiu názornosť som si dovoľila zameniť denáre za koruny). Šesťdesiat miliónov korún je dostatočný dôvod, aby

človeku zmizol úsmev z tváre, hlavne, keď ich kráľ začne skutočne vymáhať. A keďže ten chudák ich nemal čím splatiť, kráľ sa rozhodol predať ho, aj so ženou a deťmi a so všetkým, čo mal. Vtedy mu sluha padol k nohám a prosil ho: *Pozhovej mi a všetko ti vrátim.* (Medzi nami, aj tak na to nemal. Ale odklad vždy dáva nádej, že sa situácia nejako vyrieši. Čo ak náhle niečo zdedí, alebo kráľ zas pozabudne, či dokonca zomrie...) Ale situácia sa rieši úplne nečakane. Nevie, čo mu to prišlo na um, ale pán zrazu odpúšťa sluhovi celý dlh. Celý dlh!!! Nechce ani splátky, ani prácu navyše, ani, aby si odpykal aspoň časť trestu - jednoducho rozprávkový, neuveriteľný zvrat.

Neviem, či sa vôbec našinec dokáže vžiť do takejto situácie, či si ju dokáže aspoň sčasti predstaviť, ako sa asi cíti človek vo chvíli takej veľkej amnestie. Myslím si, že ten šťastlivec zrazu ani nedokázal nájsť východ z kancelárie, taká veľká musela byť jeho radosť. A kto by sa netešil!

Ešte v eufórii narazí na svojho kolegu a náhle si spomenie: „Ale veď tento mi je dlžný sto korún.“ Chytí ho pod krk a kričí: „Zaplať, čo si dlžný!“ A situácia sa nápadne opakuje. Kolega ho tiež prosí o strpenie a v tomto prípade by splatenie ani zďaleka nebol taký problém, aj keby sa mal zadžiť niekde inde. Prvý sluha, ako hovorí Písmo, nechcel pozhovieť. Nie, že by nemohol, ale jednoducho nechcel. (Všimnime si toto kľúčové slovo. Odpustenie je totiž v prvom rade rozhodnutie vôle a nie vec citu.) Išiel a dal svojho spolumužovi uznať, kým mu nezaplatí celý dlh.

To pochopiteľne zarmútilo všetkých prizerajúcich sa, všetkých svedkov predchádzajúcej radostnej udalosti. Idú a všetko povedia svojmu pánovi. A potom udalosti naberajú rýchly spád. Pán si svojho sluhu zavolá naspäť a počujeme tvrdé slová: „Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolumužom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ A rozhnevaný pán ho nechal uznať, kým nezaplatí celú dlžobu.

V tejto chvíli si musíme položiť otázku: Bolo kráľovo konečné rozhodnutie spravodlivé? Cítíme to ľudsky ako spravodlivé rozhodnutie? Alebo ináč: Zdalo by sa nám spravodlivé, keby sa kráľ pokojne pozeral na to, ako ten druhý úbožiak sedí vo väzení, zatiaľ čo jeho amnestovaný kolega behá pokojne po slobode? Kto si myslí, že konanie kráľa bolo férové?

Túto otázku som kládla už mnohým ľuďom a musím priznať, že (okrem malého percenta tých, ktorí vždy najprv počkajú, ako hlasovanie dopadne a pridajú sa až vtedy, keď je jasné, kto mal pravdu) všetci opýtaní nakoniec vysúkajú ruku nad hlavu na znak súhlasu s kráľovým konaním, zdá sa im logické a spravodlivé a že v tomto prípade niet ani čo riešiť. Jednoducho, konanie toho prvého sluhu by každého pozorovateľa spravodlivo nahnevalo.

Čo však teraz? Vo chvíli, keď sa vžijeme do situácie a zahoríme spravodlivým hnevom, Pán Ježiš príbeh strihne a na miesto hlavného aktéra dosadzuje každého z nás: „Tak aj môj nebeský otec urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi.“ (Mt 18,35) A ak máme aspoň odrobinku zmyslu pre spravodlivosť, musíme uznať, že nemôžeme postupovať ináč.

Kateřina Lachmanová „Zamknuté znútra“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku